

Litomyšl, 23.9.18, 17. po Trojici
Telecí, 13.10.19, 17. po Trojici

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.
POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.
INTROIT Ž 119, 10-12.17-20
PÍSEŇ 200 V tvé síle, 179 I hvězdy a slunce,

VSTUPNÍ MODLITBA

Bože, náš Otče! Zde jsme a chceme slavit neděli. Ty nás vidíš a víš, jací jsme i dnes ráno, když jsme se tu shromáždili. Toužíme prožít něco svátečního, ale přitom se nechceme změnit. V našem srdci je zakořeněna neúcta k tobě a ke tvému slovu. Ty ses v Ježíši Kristu postavil na stranu těch, které my přehlízíme a k jejichž utrpení jsme lhostejní, poněvadž by rušilo naši sváteční pohodu.

Žijeme ve světě, kde se mnozí derou na přední místa. Ani my nejsme jiní. Chceme vyniknout nad druhé a neradi se ujímáme služby, která nepřináší ani zisk ani slávu. Ano, takoví jsme i v toto nedělní ráno. Pane, smiluj se nad námi a neodmítej nyní vstoupit do našich shromáždění, na naše kazatelny, vstoupit do našich srdcí.

Dej, aby mezi námi nyní měl první místo Ježíš Kristus. Jeho, toho poníženého a ukřižovaného služebníka všech, mezi námi vyvyš a oslav. To učiň nám i všem, kteří dnes s námi vzývají tvé jméno.

I. ČTENÍ Př 25, 6-11 Před králem se nevypínej a na místo velmožů se nestav. Lépe bude, řekne-li ti: „Vystup sem,“ než když tě poníží před urozeným, jak na vlastní oči vídáš. Nezačínej unáhleně spor; jinak co si nakonec počneš, až tě tvůj bližní zahanbí? Ved' svůj spor se svým bližním, ale nevyzrad' tajemství jiného, jinak tě bude tupit, kdo o tom uslyší, a nepřestanou tě pomlouvat. Jako zlatá jablka se stříbrnými ozdobami je vhodně pronesené slovo.

PÍSEŇ 500 Já chtěl bych (1-4),

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Bože, ty jsi dal první místo poníženému Služebníku všech, svému milému Synu a našemu Pánu, Ježíši Kristu. Tobě patří sláva za to, že se přiznáváš ke všem odstrčeným a přehlíženým.

Setři pýchu a tvrdost, která je v našich srdcích. Dej, ať mezi námi není nikdo opomíjen, ať mezi námi nenajde místa ten, kdo sebe a své zájmy chce bezohledně prosazovat. Pomoz nám, abychom se rádi ujímali těch, kdo mezi lidmi ničím nejsou.

Pokoru a ochotu k službě dávej všem, kdo v našem sboru a v církvi stojí na předních místech: kazatelům, presbyterům, seniorům, bohoslovcům. Posiluj ty, kdo se starají o nemocné, staré a opuštěné. Povzbuzuj všechny, kdo věrně slouží a nehledají přitom ani zisk, ani uznání od lidí. Dej, aby naše děti a lidé kolem nás jasně viděli, že nejsme oddaní kariérismu ani chtivosti zisku. Rozpomeň se, Hospodine, na svůj lid izraelský. Dej jednotu lidu Kristovu.

Obnovuj mír na tváři vší země. Nyní nakloň svého ucha a slyš tiché prosby každého z nás. Spas lid svůj, Hospodine, a požehnej dědictví svému, pas je a vyvyš je až navěky.

Pomodleme se nahlas modlitbu Páně: Otče náš, který jsi v nebesích.

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Žd 13, 1-6

POŽEHNÁNÍ: Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Amen. (Ž 121,5-8)

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Lk 14, 7-11

Milí přátelé v Kristu,

dnes to bude o svatbě. Ale ani ne tak o svatbě, jako o hostině, tedy o svatební hostině, která po ní většinou následuje. Avšak sice se tu mluví o hostině, ale fakticky se ocitáme právě na svatbě, jsouce pozvaní, a teď jde o to, kam si sedneme.

Kdo však jsme ti my? Nebo my, kdo jste vy a kdo jsem já, zvláště, když víme, že pozvaní jsme všichni. A je to vůbec důležité? Co když je důležitější, co činíme, jak se chováme a kam si sedáme, než kdo jsme, zvláště, když víme, že dozadu musíme napřed všichni.

A proč musíme napřed dozadu? Protože před námi byli tací, zvláště v Ježíšově době, kteří tuze rádi chodili dopředu, rádi si vybírali čestná místa, aniž by počkali, jestli tam třeba patří a naopak, k dobrému a způsobnému chování patří sednout si hezky dozadu.

Ale začněme, tak, jak Ježíš, napřed tím, jak ne. Co nedělat, jak se nechovat, kam nechodit, kde si nese dat. Tedy nebýt chorobně ctižádnostivý, přehnaně asertivní (co to slovo znamená, mně kdysi doma neúspěšně vysvětlovali) ani nezdravě cílevědomý. A tedy být prozíravě zdrženlivý, držet se spíš vzadu, patřičně nenáročný, pokorný a k druhým především uctivý. Mít ty druhé za přednější sebe, zvláště ty výše postavené, chovat se k nim přinejmenším slušně, nad

nikým se nepovyšovat a před nikým se nesnižovat. Být stejný jako ostatní nebo se aspoň netvářit, že jsem lepší a pamatovat na ty, kdo tu byli, jsou a budou přede mnou, na ty váženější, než jsem já, na ty, kdo tu již mají své místo.

Pointou toho, proč si nese dat dopředu, je, že přední místa obvykle patřila těm váženějším, ctěnějším, těm, kteří tam takříkajíc patřili, tehdy to byly jakési čestné lože pro ty dnes by se asi řeklo VIP. A ty pak musíš s hanbou dozadu. Ten, který vás oba pozval, vás sice pozval, ale své místo mu musíš uvolnit ty, neboť nepatří tobě, nýbrž jemu. Stručné a jasné jako nic.

To, kdyby tě to náhodou někdy táhlo dopředu. Ale jsi-li pozván, rovnou se posad' neboli na poslední místo, hned jak přijdeš a čekej. Pak se ti totiž může stát, že až přijde ten, který tě pozval, všimne si tě a pozve tě dopředu. Neříkám, že automaticky, ale občas se to stává. Udělí ti čest přede všemi ostatními hosty, koneckonců všichni jsme jen hosté a příchozí, a ty se najednou nebo spíš pojednou dostaneš dopředu. Jestli to chápat jako privilegium, úplně nevím, ale protože je v celém tom podobenství řeč o dění v Božím království, jehož hostitelem je sám vzkříšený Pán, který nás tímto způsobem vidění posledních věcí zve k tomu nakonec zakusit, jaké to je. Jaké je mít tu čest, jaké je to čestné lože, jaké je zakusit rovnost mezi všemi přítomnými, jaká je ta bezprostřední přítomnost Kristova.

Kristus nás tímto způsobem zve do království svého nebeského Otce čili to, co jsem vám tu teď tak vybarvil, nás stejně čeká, až opět přijde a pozve nás na svou hostinu. Budeme-li toho však hodni a sedneme si i na jeho pozvání hezky dozadu a až pak uvidíme.

Ale. Když tak někdy přemýšlíme, jak se tomu království Božímu trochu přiblížit, jak se sami duchovně obživit či jak duchovně oživit sbor, jehož jsme součástí, jistým povzbuzením nám mohou být i Ježíšova slova. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen. Vždy totiž záleží na nás, a ti, kdo se, byť jen trochu, povyšují, musí své místo na slunci uvolnit těm, kdo se naopak spíš snižují a právě jim patří Ježíšovo: Příteli, pojď dopředu!

Ano, k hledání pravdy patří pokora a k hledání toho správného místa pro sebe i pro své blízké patří si chvíli počkat. Počkat, až přijde ten, který mě pozval, a sám mi dá pokyn, abych mohl jít dopředu. Vepředu se totiž nacházejí ta přednější místa, ta, která jsou určena těm, koho si tam pozve sám hostitel, těm, kteří umějí čekat.

Nikam se nehnat a hezky si počkat, dva způsoby jediného možného a správného chování v situaci pozvání na hostinu, kde jsou i takové věci jako čestná lože pro ty ctihodnější. Kam nikdo z nás nemůže hned, ale kam se všichni stejně nakonec dostaneme, budeme-li dost trpěliví a rozvážní a mít dost úcty k situaci, času i prostoru, do něhož jsme pozváni i dostat. Aby se nám nakonec nestalo to,

co v knize Přísloví z prvního čtení, kde málem došlo ke sporu s výše postaveným, jen proto, že ses stavěl někam, kam jsi neměl.

Milí přátelé, je to už rok a čtrnáct dní, co jsem tu nastoupil jako nový farář. Jakousi pomyslnou dobu hájení mám už asi za sebou a teď ty výsledky. Mnozí se mě ptáte, jak to tu vidím, případně jako dlouho tu ještě vydržím, případně kde jsou ty davy zvědavý na nového faráře. Inu jsou, ale ne tady. Pozvaných je, ale kdo nakonec přijde, jeden nikdy neví. Tudíž práce je tu dosti, lidí podle mě taky, ale získat je pro evangelium a vůbec život ve sboru není snadné. A tak nezbyvá než být trpělivý, modlit se a pracovat a doufat ve věci příští. Nečekat na zájem druhých, ale sami se pokusit něco nabídnout, otázka je, co. Byť v mém případě to nebude tak jednoduché, protože pokud jsem na něco expert, tak na vzbuzování nereálných očekávání.

Nicméně chtěl bych vás nyní pozvat k závěrečné myšlence z Ježíšova podobenství, neboť každý povyšující sám sebe, bude nakonec ponížen, a ponížující sám sebe bude ještě povýšen, jak jsem si pro sebe pracovně přeložil. To, že bude ponížen neboli pokořen, znamená, že ho poníží neboli pokoří sám Pán Bůh ve svém Synu přicházejícím k poslednímu soudu. Mj. je zde řeč o posledních věcech člověka a co nás čeká, až budeme pozváni, jak se k tomu máme postavit a co si ponese s sebou. A ten, kdo bude povýšen, bude

ten, kdo se před ostatními, ale i sebou samým spíš snižuje a naopak čeká, až přijde ten, kdo ho z jeho snižení, z jeho ponížení vysvobodí a ukáže mu cestu rájem, a nikoliv hanby, jako v tom prvním případě.

A co nás tedy v tom Božím království, na cestě k poslednímu soudu, na svatební hostině se samotným vzkříšeným Pánem vlastně čeká? Samotná jeho přítomnost, to tak vypadá, že konečně přijde ten, který nás na ní i pozval a kvůli nebo spíš díky němuž tam i vůbec budeme moci být. Čeká nás však ještě dlouhá cesta, tedy každý ji máme vyměřenou asi trochu jinak a někdo tam už možná je, ale v každém případě je to cesta hledání věcí budoucích, věcí příštích. Je to cesta, která však začíná na posledním místě, kam nás buď pošle sám hostitel, abychom začali hezky odzadu anebo si tam sedneme rovnou a budeme čekat, až si pro nás přijde. A řekne nám příteli, pojd' dopředu. Až pak budeme moci jít. Krůček po krůčku, krok za krokem. Se ctí i přede všemi ostatními hosty až tam, kde se budeme moci i my sami konečně posadit nebo i položit na čestné, na přední místo. Odkud je už jen kousek, do blízkosti našeho Pána, toho vzkříšeného, který nás zve, ale zároveň nám nechává dost času podívat se, kde to vlastně jsem, a kam bych i případně mohl jít.

Milí bratři a milé sestry, za tu dobu, co tu mezi vámi a částečně i s vámi jsem, jste mě naučili mnohé. Mnozí jsme mi odkryli

hodně z vašich osobních historií, směl jsem a částečně jsem i nahlédl do vašich životních příběhů i do mnohých vašich životních putování.

Co nás i vás čeká dál, uvidíte sami. Někdy jen stačí posadit se na to správné místo. Chtěl bych vás však i z tohoto místa hlavně povzbudit. Povzbudit a potěšit v tom, abyste se nebáli hledat pravdu, abyste věřili evangeliu i tomu, byť občas skrytému Božímu jednání, protože člověk nikdy úplně neví, co s ním Pán Bůh často zamýšlí a někdy se ani nestačí divit.

Ale hlavně bych vás chtěl povzbudit ke společenství, každý z vás je vzácný, každý tu má své místo a nikdo se asi nemusíte bát, že by sem nepatřil. A přál bych nám, abychom i tu byli sborem otevřeným pro všechny, kdo o to stojí a kdo se nebojí sedat si i jinam než do posledních míst.

A přeji vám i nám všem, až sem náš vzkříšený Pán přijde podruhé nebo až my přijdeme k němu, aby tu našel víru především trpělivou, naději v Boží milosrdenství a lásku samým Bohem posvěcenou. A myslím, že to nejdůležitější, co nám dnešní příběh o příchodu na svatbu nebo co to tenkrát bylo, chce říct, je ono příteli.

Příteli, pojd' dopředu. Je ono přátelství, jímž nás náš hostitel, Pán Ježíš, zve, abychom okusili jeho blízkost, jeho přítomnost, jeho to, co pro nás má připraveno. A tak se nebojte a pojd'te, čekají nás ještě velké věci. PÍSEŇ 176 Někdo mě vede, 383 Mne zajmi